

Szeretet

2024

FEBRUÁR

2. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXV. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

TARTALOM

- Február: házasság hete, az olvasás hónapja
- Kiállítás Közép-Európából
- Torontói riport
- Idősek vasárnapja Vajdahunyadon
- Baptista évfordulók 2024-ben
- Példa-képek (1. rész)

Szólnom kell, sőt, kiáltani, mert küldetésünk van a bennünket körülvevő emberek felé, akiket Krisztus szeretetével szerettek, és az ő ígéjének a szemüvegén át tekintek rájuk. Szólnom kell, sőt, kiáltani, mert olyan folyamatok zajlanak, amelyek fenyegetik az Isten igazságát, az evangélium erejét és hitelességét, a szentek közösségét és testvériségét.

„Rámába” illő isteni gondviselés

„Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az Úr előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkána a feleségével, Annával hált, az Úrnak gondja volt rá. Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült. Sámuelnek nevezte el, mert azt mondta: az Úrtól kértem őt.” (1Sám 1:19-20)

A két igever s gondolatmenetében – együtt fölkelni és lefeküdni, az Úr jelenlétében együtt imádkozni, becsületes munkával és összedolgozással otthonot teremteni, aztán családot, házastársat, gyermekeket kérni és fogadni Istentől, majd nevelni és odaszánni őket az Úrnak – felleljük a Szentírás szerinti családkép vázát és kiteljesedését. A házasság és a család egyben az az Istentől alkotott egyetlen férfi-nő kapcsolat Krisztusban, amely teljes lehetőséget nyújt az Úr iránt való teljes elköteleződésre hitben és engedelmisségben.

Az elköteleződés után a közös identitás kialakítása és megélése – lelkiekben és testiekben –, a „mi-tudat” kialakulása az Isten iránti szolgálatban, a célokban, a gyermeknevelésben, az anyagiakban egyaránt fontos. Nem kevésbé szükségszerű folyamatosan összecsiszolódni, hangolódni a házasság évek alatt: közös véleményt formálni a világról, ismerősökről, rokonokról, dolgokról, közös problémakezelési módok kialakítani és elfogadni, közös pedagógiát megteremteni a gyermeknevelés magaslatain és mélységeiben is. Gyakorolva ezzel az egy hullámhosszon létet, fokozatosan erősítve a családban az Istent tisztelő és a Krisztushoz illő, aláztos és engedelmes magaviseletet. >>>

>>> Az Úrban közös hit, közös szolgálat, közös sors, közös nehézségek, közös örömök igen fontosak, mert a család egy olyan életközösség, mely tagjainak szoros érzelmi kötődéséből, kölcsönös, viszonzáson alapuló gondoskodásából, felelősségéből, közös élményeiből, tevékenységeiből formálódik az Isten ereje és szeretete által. S bár káosz szélén, zűrzavaros világban élünk ma, mégis ki kell mondanunk, hogy a család a társadalom azon legkisebb működési egysége, ahol a legtöbb probléma jól megoldódhat; az Úr gyülekezetének aktív és jól működő alapsejtjei a hívő házasságok, amelyek elsősorban a mennyország számára élnek, alkotnak, szolgálnak.

Mit is jelent tulajdonképpen a házasság, mint valódi közösség?

- Hűséges elköteleződést és szövetségesi kapcsolatot Isten jelenlétében Krisztus által, amely védőhálót von a tagjai köré. A házassággal az elköteleződés megtörténik a „világ előtt” is.
- Az együttlétnek mindig van új aspektusa, új élménye, amely erősíti a kapcsolatokat. Fokozza a bizalmat, és az egymáshoz tartozás feltétlen érzését biztosítja.
- A házaspár hosszú távra gondol – nem csak „holtomiglan, holtodiglan” tervez – hanem az üdvözütekkel együtt a Bárány jelenlétében, menyasszonyként kíván ott lenni.
- Szeretetből és nem csak kötelességből engedelmeskedünk egymásnak, Isten félelmében.

Hogyan valósulhatnak meg mindezek, hiszen korunkban annyi az ellenpélda, a bukás, az Istentől és egymástól való elhidegülés még a hívő családokban is? A válasz ez lehet: Férfiként és feleségként gondolj mindenekelőtt Istenre és a Krisztusban kapott Útra, Igazságra és Életre, követve a bibliai jó példát: „...reggel fölkeltek, imádkoztak az Úr előtt, majd visszatértek otthonukba..., és az Úrnak gondja volt rájuk.”

Dr. Kis-Juhász Vilmos /p.

Női csendesnapok 2024-ben

Ismét hirdetjük, hogy amennyiben Isten kegyelme lehetővé teszi, a **2024-es országos Női Csendesnapok május 10–12 között**, a Hargitai Keresztyén Táborban kerülnek megrendezésre „Jézus Krisztus – út, igazság, élet” mottóval. A jelentkezési díj 280 lej, amit ott helyben kell majd fizetni. Szobafoglalás a jelentkezések sorrendjében fog történni. A **jelentkezéseket Rákosi Ibolya** fogadja. Elérhetősége: Tel. **0735501273**, e-mail cím: **ibolya_rakosi@yahoo.com**. **Jelentkezési határidő, május 1.**

Kiss Judit, nőszövetségi elnök

Meghívó munkakongresszusra

Isten segítségével a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége munkakongresszust tart Szilágynagyfaluban, 2024. március 23-án, 10 órai kezdettel, a magyar baptista imaházban.

Szeretettel kérjük a Szövetséghez tartozó gyülekezeteket, hogy a kongresszuson a Belső Szabályzat 43. cikkelye alapján képviseltessék magukat: 20-50 tag után 1 képviselő, 51-100 tag után 2 képviselő, 101-150 tag után 3 képviselő, 151-200 tag után 4 képviselő. Ezen felül minden megkezdett 50 tag után egy-egy képviselő jön számításba. A 20-nál kevesebb taglétszámú gyülekezetek és a leánygyülekezetek az anyagyülekezettel együtt vegyék számításba a tagok számát! Az 50 tag alatti körzetek a lelkipásztorokon kívül küldhetnek még egy képviselőt. A nyugdíjas lelkipásztorok tiszteletbeli meghívottak a kongresszus közgyűléseire.

A Szövetség Tanácsa által meghatározott napirendi pontok megtárgyalása után ígírdetéssel és imádsággal fogjuk befejezni az alkalmat.

Imádkozzunk, hogy az Úr áldja meg tanácskozásunkat, hogy minden ékesen és jó rendben történjen!

*Szeretettel az Úr Jézusban: **Rajna Ottó**, főtktár*

Eszter előfizetés – 2024

Kedves nőtestvérek, eljött az Eszter lapra való előfizetés ideje a 2024 évre! Az ára marad 10 Ron/lapszám, 20 Ron egy évre, amit **2024. április 15-ig** kérünk beküldeni! Az előfizetéseket ugyanúgy, ahogy eddig: csoportosan gyülekezetenként, vagy személyesen, a Nőszövetség bankszámlájára várjuk, azzal a megjegyzéssel, hogy: „*Donatie pt. Revista Eszter, din:...* (a helység neve)”. Az átutalást kérjük jelezni a Nőszövetség pénztárosánál üzenetben, a könyvelés megkönnyítése végett! Elérhetőség: **Pap Debora 0735 501 626**.

A Nőszövetség bankszámlaszáma:

Uniunea Bisericii Baptiste Maghiare din Romania
– Asociatia de Femei
RO76OTPV380000744582RO02
CIF 4705934 CCBZ Zalau

Kérjük együtt az Urat, hogy a lap betöltse küldetését!

*Testvéri szeretettel, **Borzási Márta***

Egy kiáltó hang Közép-Európából (I.)

„...Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!” (Mk 1:3)

Úgy érzem, nem hallgathatok. Szólnom kell, sőt, kiáltani, mert szeretem elhívó Uramat, és hű szeretnék lenni hozzá. Szólnom kell, sőt, kiáltani, mert szeretem a „baptista világot”, amely körbevesz Európában és világszerre. Szólnom kell, sőt, kiáltani, mert küldetésünk van a bennünket körülvevő emberek felé, akiket Krisztus szeretetével szeretek, és az ő igéjének a szemüvegén át tekintek rájuk. Szólnom kell, sőt, kiáltani, mert olyan folyamatok zajlanak, amelyek fenyegetik az Isten igazságát, az evangélium erejét és hitelességét, a szentek közösségét és testvéri egységét.

I. Mi az, amit látok? Miért kell szólnom?

Ma Európában (és sajnos másutt is) az egyházakon, köztük a baptistákon belül is egyre több belső vita zajlik az úgynevezett genderkérdések mentén. A nyugat-európai, skandináv országok egy részében már vannak gyülekezetek, amelyek készek összeadni homoszexuális vagy leszbikus párokat. Egyre több helyen merül fel az ilyen és más szexuális és nemi identitásában összezavarodott emberek gyülekezeti tagságba való felvételének kérdése. Eközben az európai baptisták közös teológiai intézményének vezető etikaprofesszora egy olyan testvér az Egyesült Államokból, aki nyíltan (könyveiben és előadásaiiban) hirdeti a homoszexuális és leszbikus kapcsolatok támogatását, elfogadását, és próbál mindehhez bibliai alapot teremteni. Mindezekkel a folyamatokkal párhuzamosan egy közösségmegtartó technika is egyre szélesebben teret nyer: te gondold azt, amit gondolsz, én gondolom azt, amit én gondolok, fogadjuk el egymást, és ne vitassuk ezeket a kérdéseket, hisz mindez csupán értelmezés. A Biblia és az emberi lét kétfajta értelmezése. „Jogunk van hozzá”, hát fogadjuk el egymást így...

Más jellegű változás, de nem hagyható figyelmen kívül, hogy van olyan jelentős baptista szövetség Európában, mely belső átalakulása kapcsán oda jutott, hogy a hitvalló keresztség, a bemeztetés mellett a csecsemőkeresztség lehetőségét is együttesen felkínálja tagjainak. Ki ezt, ki azt választhatja...

Az Európában is növekvő transzgenderizmus hatásként egyre több országban csökken a szülői felelősség, a keresztyén otthonok nevelési szabadsága és lehetőségei. Eközben az „ideológiai semlegesség” álságos jelszava alatt egyre többfelé a Bibliától idegen elvek s gyakorlatok épülnek bele a felnövekvő generációk gondolkodásába.

Mindeközben a „baptista világ” belül Ázsia, Afrika, Dél-Amerika országainak baptistái növekednek, Európa és Észak-Amerika baptista közösségei zsugorodnak, és csökkenésüket legfőljebb csak mérséklék a más országokból és kontinensekről oda áramló baptista testvérek.

Nem kérdés, hogy sok és sokféle missziói aktivitás is történik, de a nagy számok és a tendenciák ezt mutatják.

II. Milyen alapról kiindulva szölok, milyen „pilléreink” vannak?

1. Meggyőződése, hogy Isten az embert férfivá és nővé teremtette. Nem alkotott más nemi személyiséget. Nem csinált semmilyen „bakit”, amit nekünk utóbb kelleni kijavítanunk. Ebből kifolyólag a személyes életben, a házasságban, a családban, a gyülekezetben és a társadalomban megvan a teremtettség alapján a nemi különbségek jelentősége és szerepe. Ezek összekeverése vagy a különbségek eltüntetése nem egyenjogúság, hanem zűrzavar. Az összekeveredés megtörténte az Istentől elfordult világban sajnálatos, de megérthető, azonban a hívők között és különösen a hívők tanítói között bűn! Megtérésre, Isten igazságának a maradéktalan elfogadására van, lehet szükség!

2. Meggyőződése, hogy Isten az általa megteremtett férfit és nőt szánta egymásnak a házasság kötelékében. Éppen ezért a biblikus házasság: egy férfi és egy nő életre szóló kapcsolata. Ez az Isten eredeti terve. A homoszexualitás, a leszbikusság, minden további szexuális „identitás-találmány” eltérés az Isten eredeti tervétől. A Szentírás egyértelműen minősíti ezeket. Ha mi a Szentírás igazságain túllépünk, figyelmen kívül hagyjuk azokat, esetleg normává akarjuk tenni az eltéréseket, akkor előbb vagy utóbb Isten ítéletével kell szembesülnünk!

3. Meggyőződése, hogy mi, a keresztyénységen belüli baptisták, elődeink megküzdött hitét visszük tovább.

Hirdetjük a megtérés, az újjászületés és az arra épülő hitvalló keresztség bibliai igazságát és gyakorlatát. Éppen ezért elvetjük a csecsemőkeresztséget (tisztelőben tartva más felekezetek gyakorlatát), és kiállunk az egyéni lelkiismereti szabadság és döntés joga mellett. A bibliai igazságokhoz ragaszkodva és elődeink példáját folytatva minden ember szabad döntése, megtérése és hitvallása alapján gyakoroljuk a bemeztétést, és ezáltal építjük az Isten látható és láthatatlan országát.

4. Meggyőződése, hogy a gyermekek nevelése elsősorban a szülők feladata és felelőssége. Ebben támogatja őket a Szentírás sok tanítása, figyelmeztetése és bátorítása. A Biblia óvja az életet, benne a gyermeki életet különösen, de eközben nem olvasunk szülői, családi és gyülekezeti keretek felett álló szervezetekről, melyek átírhatják a gyermeknevelés isteni parancsait, és éretlen gyermekek vagy ki tudja, milyen ideológiától vezérelt felnőttek kezébe helyeznék az életmeghatározó döntések meghozatalát.

5. Meggyőződése, hogy minden embernek szüksége van Isten szeretetére, megváltására, a Krisztusban megnyerhető újjászületésre és életváltozásra. Mindez független az illető személy háttérétől. Lehet vallástalan, a maga módján vallásos, más világvallások követője, heteroszexu-

ális, homoszexuális, transznemű, zsidó vagy görög, bárki. Mindenkinnek hirdetjük az evangéliumot, és hiszünk a ma is jelen levő Krisztus hatalmában és megmentő szeretetében. Meggyőződésünk, hogy a baptisták – sokféle szolgálatuk mellett – elsősorban missziós közösség, akiknek elhívásuk továbbadni Krisztus megmentő és megtartó evangéliumát. Éppen ezért nem tudjuk elfogadni a bármiféle okból fakadó lelki/szellemi apátiát, a lelki és számbeli fogyatkozást, a jelen európai társadalom elérhetetlenségi mítoszát.

III. Néhány szembejövő álláspontra és gyakorlatra hadd reagáljak!

Egy európai tolakodó álláspont:

Vajon mindez nem csupán bibliaértelmezés, és az igazságnak nem lehet többféle olvasata? Vajon az úgynevezett konzervatív keresztény álláspont nem csupán az egyik álláspont, amelyen kívül lehet számos más meggyőződés? Nem lehetnek különbségek a hitbeli és a gyakorlati élet területén közöttünk? El kell fogadnunk egymást, UGYANAKKOR el kell fogadnunk azt is, hogy másként látunk. Bibliai értelmezési különbség az egész. Ne csináljunk belőle nagyobb kérdést! Ne zavarjuk meg a közösségünket ítélkezéssel és kapcsolati „érdességgel”! Majd Isten ítél és mindent helyre tesz.

Egy közép-európai hang: El kell fogadnunk Isten főségét! Hozzá való ragaszkodásunkban szeretnünk kell egymást, de nem fogadhatjuk el – még alternatívaként sem! – a Bibliával szemben álló álláspontokat. Vannak a különbségek között is különbségek. Nem nevezhetjük bibliai értelmezésnek azt, ami „megerőszkolása” a Szentírásnak, vagy független attól. Figyelembe kell vennünk a tényt: a különbségek között különbségek vannak. Vannak egyértelműen Isten által megadott igazságok (pillérek), és vannak értelmezésre, alkalmazásra szoruló igazságok.

Az előbbieket kikerülhetetlenek és alapvetőek, az utóbbiak értelmezésére és gyakorlatára a Biblián belül is többféle példát láthatunk. Éppen ezért van bőven beszélgetni-, egyeztetnivalónk, és természetesen van helye a különbözőségeknek és azok elfogadásának is.

DE ez nem jelentheti az alapvető igazságokban való különbségeket. Nem lehetünk egyszerre bemeztető (újászület és arra épülő hitvalló keresztiséget) és a csecsemőkezesiséget (a helyettes hitet és hitvallást) hirdető közösség! Nem lehetünk egyszerre bibliai házasságot hirdető és gyakorló, valamint LMBTQ-t hirdető és gyakorló közösség! Nem lehetünk a teremtettségünket hittel valló és transzközösség egyszerre!

A különbségek között különbségek vannak! Ennek a figyelembevétele nem ítélkezés, hanem Istenhez igazodás. Semmi szeretetlenség nincs benne, hanem a legmagasabb szeretet elfogadása és továbbadása: a Krisztus szeretetéé.

Egy európai tolakodó álláspont:

Látni kell a társadalmunkat, annak változását, és a társadalmi kontextusban kell értelmeznünk a kereszténységünket. Ha nem így teszünk, elszakadunk attól a társadalomtól, amelybe

szolgálatra hív Isten bennünket! TÁRSADALMI KONTEXTUALIZÁLÁS!!!

Egy közép-európai hang: A baptisták életének és tanításának zsinórmértéke a Biblia. Az Igében és végső fokon Krisztusban van az igazodási pontunk. Amikor igazodási pontunkat magunkba, bűnös valónkba helyezzük, vagy a változó társadalmunkba, akkor mindig eltévedünk. Mert kísérhetőek vagyunk, társadalmunk pedig Krisztus megváltására szorul.

Egy konkrét közép-európai példa: A 90-es évek előtti szocialista társadalmi rendszer istentelensége és vallásüldözése miatt az egyházak, gyülekezetek „visszaszorultak”, de egyben „visszavonultak” a személyes és gyülekezeti hitélet keretei közé. Társadalmi keresztény jelenlétre, keresztény szolgálatra, keresztény kiállásra nem vagy csak alig volt lehetőség. Akik aktívan „megalkudtak” a rendszerrel, idomultak a társadalmi helyzethez, azok békepapokká, besúgókká, kiszolgálókká lettek. Az ő „társadalmi kontextualizálásuk” ez volt. Ők nem építették, hanem rombolták a keresztény hitet.

A Krisztushoz igazodó mártírok, a sokféle módon hátrányba kényszerülők, a csendes többség pedig személyes, családi és gyülekezeti körben igyekezett megélni, továbbadni, majd újraéleszteni a szilárd hitet. Vajon nem hasonló folyamat zajlik a fejlett nyugati civilizációban? Vajon a „társadalmi kontextualizálás” jelszavával és gyakorlatával nem veszítjük-e el az evangélium erejét, hitelességét? Vajon miért konganak elhívottak híján a teológiai intézmények falai sokfelé a fejlett világon? Vajon miért látjuk, halljuk ugyanazokat a „hívószavakat”, jelmondatokat a nyugati egyházakban, mint a körülöttük zajló világban? Hova vezet mindez? Hol lesz a „társadalmi kontextualizálás” határa? Vagy nincs olyan?

Egy európai tolakodó álláspont:

Jó, jó, ha véleménykülönbségek is vannak közöttünk, ülünk le és beszéljük meg! A kapcsolat, a közösség, az egymás elfogadása megköveteli az egyeztetési készséget és a nyitott beszélgetést!

Egy közép-európai hang: IGEN és NEM! IGEN a testvéri kapcsolatra és a testvéri beszélgetésre, de NEM az alapvető hit- és bibliai kérdésekről folytatott vitatkozásokra.

Ha az alapvető kérdésekben is vitát kezdeményeznénk, az annak az elfogadása lenne, hogy az alapokban különbözőség lehet. Nem lehet!

Ahol vitát kezdeményeztek és egyeztetést folytattak le ilyen kérdésekben, ott megállíthatatlan lett a negatív irányú változás!

Évszázadok mártírjai, hűségesei vannak mögöttünk, akik ha látnák, mélységesen szomorúan szemlélnék „botor vitatkozásainkat”! Rengeteg mindenről beszélgethetünk, vitázhatunk, egyeztetethetünk, de a bibliai alapkérdéseket hirdetjük és megéljük, nem vitatjuk!

Papp János, elnök,
Magyarországi Baptista Egyház

Bemerítés Szilágysomlyón. 2023.

szeptember 17-én a szilágysomlyói gyülekezetben örömmel tartottunk. Az Úr kegyelméből egy fehér ruhás, Farkas Dávid tett bizonyosságot hitéről a bemerítés vizében. Isten már tinédzser korában munkálkodott az életében, és ez látható volt abban a hűséges szolgálatban, hogy évek óta aktívan részt vett a nyilvános istentisztele-

teken elhangzó énekek zongorás kíséretében. Idő teltével Dávid döntése és a szívébe hullott igemag beérett, ezért örömmel vállalta, hogy hitét nyilvánosan is megpecsételje a keresztség vizében. Az ünnepélyen Pap Benjámint helyi lelkipásztort hirdette az ígét, és végezte a bemerítést is. Isten ígéje Pál apostolnak Tituszhoz írt leveléből hangzott, a 2:11-14 alapján: „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme...” A hangsúly az üdvözítő kegyelem múltjára, jelenére és jövőjére volt helyezve. Az ünnepélyes bemerítést követően kézzel írt imában bízunk testvérünket az Úr oltalmára. Az Úr áldását kívánjuk Dávidra a Krisztus követésben! (Pap Benjámint lp.)

Bemerítés Szamosújváron.

„Áldott legyen az Isten a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással az Ő Fia által!” Hálát

adunk az Úrnak, hogy az elmúlt év novemberének utolsó vasárnapján ismét megmozdult a víz Szamosújváron, ahol Mihály Marin testvérünk merítkezett be, és ezáltal lett tagja a Veresegyházi Magyar Baptista Gyülekezetnek. Jó volt hallani bizonyágtevését a Krisztusban kapott új életéről. Testvérünk 49 évesen kötelezte el magát Jézus követésére, mert vallomása szerint számára nincs már visszaút a világba, célja a mennyek országa evangéliumának hirdetése. A bemerítési istentiszteleten Molnár Ottó, erkedi lelkipásztor testvérünk hirdette az ígét az ApCsel 16 alapján: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözlösz mind te, mind a te háza népe!” A bemerítést Kis-Juhász Vilmos, helyi lelkipásztor végezte. (Kis-Juhász Vilmos lp.)

Bemerítés Aradon.

December 24-én az Aradi Reménység Gyülekezetben karácsonyi bemerítést tartottunk. Madar Sándor testvérünk novemberben kérte a bemerítést, „ha lehet még ebben az évben”. Sanyi bácsi egy évtizednyi küzdelem, próbák és betegségek után tért meg, bemerítése előtt egy évvel. Döntése a kórházi ágyon történt, amikor a rákos betegsége és sú-

lyos egészségi állapota miatt úgy gondolta, hogy itt a vég. Ekkor érintette meg Isten Szentlelke, mint egy lágy szellő, és ekkor nyert lelki és testi békességet. Ettől kezdve kezdett imádkozni és az imaházba járni. Hívő felesége évtizedeken át imádkozott megtéréséért. Isten nem hagyta porba hullani az imákat.

A bemerítési ünnepen az áhítaton Lakatos Tibor, Csapó Mátyás és Kulcsár József szolgáltak buzdító gondolatokkal, Szabó Sándor, az Arad-Belvárosi Gyülekezet lelkipásztora hirdette az ígét, majd Kulcsár Barna és Varga Géza testvérek rövid igeszolgálati hangzottak el. A bemerítésen sokan részt vettek a család, rokonok, szomszédok és barátok közül. Bárcsak az Úr munkálna az ő szívüket is, és vezetné a megtérés útjára! (Sallai Jakab lp.)

Torontó – a magyar baptista misszió első 100 éve

A Clevelandben 2023. december 1-3 között megtartott hit-mélyítő összejöveteleinken Püsök Dániel torontói lelkipásztor, az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség elnöke hirdetett ígét. A vasárnapi záró alkalom végén kérdeztük szolgálati helyéről, a torontói magyar baptista gyülekezetéről.

Püsök Dániel: 2024-ben száz éve lesz, hogy elindult Torontóban a magyar baptista misszió. „Minden baptista egy misszionárius” – mondotta Johann Gerhard Oncken, az „európai baptizmus atyja”. Valószínű, hogy ilyen lelkülettel költözött Nagy Gyula testvér hat tagú családjával Torontóba 1924-ben, és hamarosan elindított egy házi közösséget. Öt évvel később, 1929-ben, 18 taggal megalakult a Torontói Magyar Baptista Gyülekezet. Először a Beverly-utcai angol gyülekezetben kaptak otthont, bekapcsolódtak az ottani életbe, de külön tartottak magyar istentiszteleteket is.

Pezsgő lelki élet

Az első években Buffalo-ból jött lelkipásztor, majd '29 őszén meghívták a szilágyballai származású Balla György testvért, aki 14 éven át pásztorolta a gyülekezetet. A krónika feljegyzi, hogy a '29-es világválság után sokféle formában szolgáltak. Például elindítottak egy konyhát szegények számára, és naponta négy-öt-, és hatszáz személynek biztosítottak vacsorát. 1942-ben vették az első imaházukat nyolcezer dollárért, és ugyanennyiből még felújították. Ekkor már 52 tagja volt a gyülekezetnek. Működött ifjúsági csoport, énekkar, fúvószenekar, női egyesület, férfikör. Tehát pezsgő lelki élet bontakozott ki a '40-es évek elejére, és ez szinte csoda, tekintettel a háború adta nehéz évekre.

Új helyen, északabbra

Az imaházat '78-ban eladták egy magyar református gyülekezetnek. Ők még ma is ott vannak, a Robert Street 8 alatt, bár már kevesen. A mieink viszont azért dön-

töttek az eladás mellett, mert ahogy nőtt a város, az atyafiak is kezdtek kiköltözni a belvárosból, és már nehéz volt visszamenni, parkolót találni. Tehát eladták az imaházat, és északabbra találtak otthonra, egy angol baptista imaházban, amit '83-ban aztán meg is vásároltak.

Kinőttük a régit

Én ide érkeztem 2009 júniusában. „Falat építeni jöttem” volt a székfoglaló igehirdetésem címe, a Nehémiás könyvből vett rész alapján. Akkor még nem gondoltam fizikális építkezésre, mert odahaza, Tordán kilenc évig építkeztünk, meg a körzet más gyülekezetében is. Viszont Isten úgy vezette a gyülekezetet, hogy 2012-ben eladtuk azt az épületet, mert már idős volt, és ki is nőtünk. Vettünk, megint csak északabbra, Torontó északi határában egy telket, és ott egy új imaházat építtünk. '13-ban kezdtük el, és '18-ban tartottuk a megnyitót.

Az új imaházban

Öröm az is, hogy tartozik hozzá lelkipásztori lakás, meg egy gondnoki lakás. Vannak megfelelő vasárnapi iskolai termek is. Az épületet rendszeresen bérlő négy-öt másik gyülekezet is, istentiszteleteik számára. Úgyhogy öröm hallani, amikor arab nyelven énekelnek, meg olaszul, vagy angolul, mi meg magyarul énekelünk és imádjuk az Urat. Úgyhogy mindez nekem egy kicsit a mennyország sokszínűségét vetíti előre.

A torontói szolgálat

14 éve vagyok családommal együtt Torontóban. Eredetileg hét évet vállaltam, aztán a testvérek bizalmi szavazás eredményeként megkértek, folytassam a szolgálatot. Így most meg nem határozott ideig itt vagyunk és szolgálunk, Isten kegyelméből.

A diaszpórai szempontokat is figyelembe véve élő, aktív gyülekezet vagyunk, 65 taggal. A fiatalokat, barátokat és gyermekeket is számolva 130 személy felé szolgálunk. Működik énekkar, fúvószenekar, ifjúsági összejövetelek, női kör, a házasságok alkalmi és két csoportban a vasárnapi iskola. Úrvacsoránk a hónap első vasárnapján van, olyankor ott maradunk közös ebédre. A Rámatábor fenntartása is a mi feladatunk.

A közösség korfája

Ennek a 130 léleknek az átlagéletkora körülbelül 45 év. A hetven fölöttiek közül ketten-hárman még ott vannak az összejöveteleinken, és legalább hét-nyolc személy, akik már nem tudnak eljönni. Őket látogatjuk, meg bevonjuk a csütörtöki esti Zoom-os együttléteinkbe. Tehát inkább fiatal gyülekezetnek számítunk, számos fiatal házassal és sok gyerekkel. (Torontóban, a külvárosokkal együtt, a legutóbbi népszámláláskor közel hatvanezren vallották magukat magyarnak. Bár lehetséges, hogy közülük sokan már harmadik generációsok, és nem beszélnek folyékonyan a nyelvet.)

Zárszó

Jó volt eljönni ezen a hétvégén, és érezni azt, hogy a clevelandi testvérekben ott volt a vágy a találkozásra, a megújulásra. Jó volt látni, hogy örömmel fogadták az ígét. Imádságom az, hogy ennek a hétvégének, meg a további összejövetelek és igehirdetések gyümölcseként történjen megújulás: Torontóban és Clevelandban, Észak-Amerikában is, és mindenhol, magyar baptista gyülekezeteinkben.

Szilágyi László, Cleveland

Idősek délutánja Vajdahunyadon

2023. október 28-án szombat délután szépkorúak délutánja volt a baptista imaházban. Ez alkalom Tóth Róbert helyi lp. imájával kezdődött, aki a Zsolt 71:14-18 igeversek alapján köszöntötte az egybegyűlt szép korú testvéreket, kiemelve azt, hogy jó dolog visszaemlékezni a megtett útra, és csodálni Isten szeretetét, hűségét, amellyel hordozta az életüket. Azonban Isten szolgálattal is megbízta az időseket, mégpedig, hogy beszéljék el utódai-
knak is Isten nagyságos dolgait.

Ezt követően meghívott vendég előadónk, Bálint Pálné Ibolya testvérnő előadását hallgathattuk meg a „Méltóságteljesen élni és megöregedni” témában, a Péld 31:25 alapján.

Az előadás első felében testvérnőnk arra adott választ, hogy mit jelent méltóságteljesen élni. Szó volt a méltóságról, mint kifejezés jelentéséről a mindennapi szóhasználatban és megfigyeltük, mit jelent a Bibliában. Elhangzott, hogy mit jelent Istenhez és emberhez méltóan élni. A méltóság jelent egy tudatot is arról, hogy kik vagyunk. A méltóság az ember külsején is meglátszik, kiül az arcon.” Az Istenhez méltó élet meghatározza egész életünket, sőt az emberekhez való viszonyulásunkat is.

Az előadás második felében a méltóságteljes megöregedésről hallhattunk. Méltóságteljesen megöregedni egy választás, egy döntés, egy tanulási folyamat.

Az időskori gondoknál említés volt téve a nyugdíjazásról. Fontos harcolni az ellen az elképzelés ellen, miszerint az időskor zsákutca. Életének ebben a szakaszában is szüksége van az embernek olyan feladatra, ami kitölti és kihívás elé állítja.

Az időskori gondoknál ott lehet az üresség és az értelmetlenség érzése is. Minél idősebbek leszünk, annál inkább úgy tűnik, mintha az idő gyorsabban repülne. Tudatára ébredünk véges voltunknak. Testi erőnk fogyatkozik, hamarabb elfáradunk. Ami korábban ösztönzést jelentett és beteljesedést ígért, veszít jelentőségéből. Aki mulandó dolgokra alapozott – karrier, siker, szórakozás vagy pénz –, most ürességet érez, és szenved léte értelmetlensége miatt, mert hiányzik a mozgatórugó.

Ebbe az életszakaszba való belépés esély arra, hogy megvizsgáljuk saját életcéljainkat, és igazodjunk ahhoz, ami örökkévaló értékkel bír. Elfogadásra és támaszra csak a Krisztussal való bensőséges közösségben lelünk, aki maga az élet.

Az időnket kölcsönkapjuk Teremtőnkől. Azért adta nekünk, hogy az Ő akarata szerint éljünk vele. Csak akkor lesz „beteljesedett” idő, ha az örökkévalóságba torkollik.

Az időskori gondokat meghatározzák a múlt képei, emlékeink. A visszatekintésnek megvan a jó, de a rossz és veszélyes oldala is. Aki az életét Istennel élte le, az mindenben ámulva és hálásan fedezi fel az Ő nyomait. Létezik azonban rossz fajta hátratekintés is, nevezetesen akkor, ha nem tudunk elengedni dolgokat, ha nem tudunk megbocsájtani.

Végül az időskor lehetőségeiről is szó volt: most végre van az embernek ideje mélyrehatóan foglalkozni Isten ígétével, lehetőség van a mélyebb imaéletre is! Aztán a testileg jó erőben lévő idősek, értékes segítséget nyújthatnak a náluk korosabb, beteg vagy legyengült lelki testvéreknek. Az idősebb nők tehermentesíthetik a fiatal anyukákat az-
zal, hogy időről időre vigyáznak a gyermekeikre, vagy átadják nekik nevelésbeli tapasztalataikat. Lehet kapcsolatokat is ápolni. Mindnyájunknak szükségünk van kapcsolatokra, legyünk bár fiatalok vagy idősek. Mozduljunk ki a négy fal közül, ameddig még lehet! Kezdeményezzünk!

Az előadás után Kun Árpád ny. református lp. köszöntötte az egybegyűlt közösséget, és bátorította az időseket a kimozdulásra.

Befejezésül Bálint Pál ny.lp. a Jób 42:17 verse alapján Jób példáját mutatta be, aki kiemelkedő személy volt a Bibliában, mert kitartott a próbákban, és jó vénségben halt meg, betelve az élettel. Kívánunk minden idős számára áldott időskort, és kitartást mindvégig!

Vasárnap hálaadónapot tartottunk, ahol együtt adtunk hálát Isten szerető gondoskodásáért, áldásaiért. Isten üzenetét Bálint Pál testvér szolta. A közös ebéd során még volt lehetőség a kapcsolatápolásra is. Mindenért Istené legyen a dicsőség!

Tóth Róbert lp.

BAPTISTA TÖRTÉNELMI ÉVFORDULÓK 2024-BEN

190 éve (1834)

- 1834 áprilisában alakult meg az európai kontinens első modernkori baptista gyülekezete Hamburgban

150 éve (1874)

- 1874-ben alakult meg a Wesselényi utcai baptista gyülekezet Meyer Henrik vezetése alatt
- 1874. aug. 27-én, Nagyváradon született Darabont Gyula lelkipásztor
- 1874. okt. 17-én született Orosz István, számos ének- és zenekar megalapítója

130 éve (1894)

- 1894. febr. 1-én született Hubert-Szabó János, a micskei körzet lelkipásztora (meghalt 1984-ben)
- 1894-ben merítkezett alá Orosz István Nagyváradon, Kornya Mihály által
- 1894-ben merítkezett alá Kerekes Bálint (1862-1941) a biharfélegyházai gyülekezet alapító tagjai között Kornya Mihály által

120 éve (1904)

- 1904-ben Orosz István és Szabadi F. Gusztáv együttműködése révén alakult meg az Evangéliumi Énekesek Lapja, ami Orosz István Amerikába való kivándorlásával 1908-ban szűnt meg
- 1904-ben alakult meg a brassói magyaryelvű, a szilágyballai, a szilágybagosi, az alsóvalkói, a szilágyborzasi, a lecsméri és a hegyközújlaki gyülekezet
- 1904-ben épült fel az imaház Hegyközsátárban

50 éve (1974)

- 1974 novemberében alakult meg az Arad-kisszentmiklósi gyülekezet

30 éve (1994)

- 1994. jan. 30-án nyílt meg az imaház a Bihar megyei Szalacson
- 1994. febr. 18-i keltezéssel az Egyházügyi Államtitkárság jóváhagyta a Magyar Baptista Teológiai Fakultás megalapítását, amely abban az évben 8 diákkal megkezdte működését Kolozsváron
- 1994. máj. 8-án megnyílt az új imaház Mákófalván

20 éve (2004)

- 2004-ben elhunyt lelkipásztorok: Bartha István (sz. 1929), Kiss László (sz. 1934), id. Gergely Pál (sz. 1921)
- 2004. júl. 16-án nyílt meg a roma imaház Mocsolyán
- 2004. szept. 5-én nyílt meg az új imaház Szilágyperecsenben

10 éve (2014)

- 2014. jan. 6-án elhunyt Veress Ernő lelkipásztor, a Romániai

Magyar Baptista Szövetség első elnöke

- 2014. máj. 4-én megnyílt a roma imaház a Bihar megyei Albison
- 2014. júl. 25-én megalakult az erdélyi Történelmi Bizottság
- 2014. okt. 12-én újra nyílt az imaház Érszakácsiban
- 2014. okt. 26-án megnyílt az imaház Mezőteremen
- 2014. nov. 30-án Szilágycsehben lelkipásztorrá avatták Nagy Ferenczet

Összeállította **Kiss Lehel lp.**,
a történelmi bizottság elnöke

Házassági évforduló Paptamásiban

December 10-én ünnepeltük Paptamásiban Mihály Ferenc és Márta testvéreink házasságkötésének 50. évfordulóját. Testvéreink a Szilágyságban kezdték életútjukat, majd Nagyváradon folytatták, ahol egyetlen gyermekük, Márta is született. A forradalmi változások után betegnyugdíjasként költöztek Paptamásiba, majdnem 25 éve. Szorgalmas munkával igyekeztek helytállni, fejleszteni és a közösséget is segíteni.

Kedves rokonaik körében a gyülekezettel együtt ünnepeltük meg ezt az eseményt. Albert István Zsolt lelkipásztor a Zsid 10:35-39 alapján bátorította az ünnepelteket és az egész gyülekezetet, hogy kitartással haladjanak előre. Az összejövetelt követően gyülekezetünk közösségi termében közös ebédrel folytatódott az ünnepség. Isten áldását kívánjuk a testvéreink életére és szolgálatára!

(Albert István Zsolt lp.)

A fiatalok helye és szerepe a gyülekezetben (I.)

– A 2023-as missziókerületi gyűléseken elhangzott előadás átirata

„Írok nektek, gyermekek, mert megbocsáttattak bűneitek az ő nevéért. Írok nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt. Írtam nektek, gyermekek, mert ismeritek az Atyát. Írtam nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van. Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten ígéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.” (1Jn 2:12-14)

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld 22:6)

Azért is állnak közel hozzám a fiatalok, mert én magam is fiatalon ismertem meg az Urat, és tudom, mit jelent az, amikor fiatalon még „visznek” az imaházba. Így „kérjük” mi is gyermekeinket ma, hogy jöjjenek velünk gyülekezetbe, és szolgáljunk együtt. Van időszak, amikor úgy érezhetjük, hogy ez a gyülekezeti háttér inkább hátrány az életünkben. Volt idő, amikor úgy gondoltam, hogy ahhoz, hogy „igazán megtérjek”, el kellene mennem „otthonról”, a gyülekezetből, úgy, ahogy a tékozló fiú tette. Úgy tűnt nekem, hogy a gyülekezetben azok a hiteles hősök, akik mélyről térnek meg, térnek vissza, ellentétben azokkal, akik gyülekezeti háttérből térnek meg. Ez utóbbit valahogy olyan megszokottnak éreztem. De hálás vagyok az Úrnak, hogy megértette velem, hogy nem kell nekem messzire menni, mert így is messzire mentem már. Jó volt ekkor megérezni a közösség szeretetét, és elkezdeni szolgálni ebben a gyülekezeti közösségben.

A János első leveléből idézett ige választ ad nekünk arra, hogy milyen fiatalokat szeretnénk nevelni, látni a gyülekezetben. Három jellemzőjét mutatja be itt a hívő fiataloknak: kétszer is említi, hogy győztesek a gonosz felett, majd azzal folytatja, hogy erősek és Isten ígéje megmarad bennük. Mi magunk is szeretnénk ilyen embereké válni, akik győznek a gonosz felett, mert ha a gonosz győz, akkor elveszítjük a bizonyágtételünk hitelességét. Erő. Látnunk fiatalokat, akikből sokszor hiányzik az erő, miközben olykor kezdet fogunk idősebb testvérekkel, és olyan erős a kezük szorítása, hogy szinte fáj. Még mindig erősek. De ennél sokkal fontosabb, hogy a fiatalok erősek legyenek. „Isten ígéje megmarad bennetek”, és ebből jön az erő. A fiatal Jeremiásnak azt mondja Isten: „ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit parancsolok”. Egy ilyen fiatal nemzedéket szeretnénk látni, akiknek van fülük az Isten ígéjére, és akik azt továbbadják. Persze, amikor a fiatalokról beszélünk, nem feledünk meg az idősekről sem, és hisszük, hogy Isten köztük is munkálkodik. És öröm van a szívünkben, amikor látjuk, hogy Isten kegyelmet ad idős korban is a „hazatérésre”.

Ahol nincsenek fiatalok, ott érzékeljük a hiányukat, és imádkozunk, hogy az Úr adjon fiatalokat. Miközben arra is figyelmeztet az ige, hogy ahol vannak fiatalok, vigyázzunk rájuk, szeressük, becsüljük meg őket, ugyanis ők jelentik a gyülekezet jövőjét. Miközben igaz az is, hogy a fiatalok számára viszont a gyülekezet jelenti a jövőt – és ezt nekik meg kell érteniük. Mert gyülekezet és élő hit nélkül ezt a jelenvaló világot fogják szolgálni, és ennek vége romlás lesz. De igaz az is, hogy a fiatalok nemcsak a jövő, hanem a jelen gyülekezetéhez tartoznak. Ők veszik majd át a stafétát. Azt mondja Pál apostol: „senki meg ne vessen ifjúkorod miatt”. Ez egy figyelmeztetés a gyülekezet felé. A gyülekezetnek befogadónak kell lennie a fiatalok felé, a fiataloknak pedig el kell fogadniuk a gyülekezetet, hogy felismerjék a gyülekezet fontosságát az életükben. Visszatekintve baptista felekezetünk történetére bátorítást nyújtunk, hogy folytassuk a fiatalok között végzett munkát. Ezzel kapcsolatosan ajánlom Kiss Lehel lelkipásztor történelmi tanulmányát a témában. Azt látjuk ebből, hogy már felekezetünk történetének kezdetén a gyermekek és fiatalok közt végzett munka katalizátora, kiindulópontja volt a felnőttmisszióknak. Legtöbb helyen így kezdődött a szervezett baptista misszió. Majd az 1920-as években megalakult az Ifjúsági Szövetség összefogva több mint 30 ifjúsági egyelet és 10 leánykör tevékenységét. Ezek nagyon aktív missziószervező munkát folytattak, ezekből nőttek ki aztán a férfikörök, amelyeket a gyülekezet lelkipásztora felügyelt. Ezekből a férfikörökből sok, gyümölcsöző szolgálatot végző lelkipásztor került ki.

Három egymásra épülő gondolatban foglalnám össze azt, hogy mire kell figyelniünk a gyülekezeti ifjúsági szolgálatban.

Először is szükség van arra, hogy megismerjük a fiatalok világát, annak sajátosságait. Meg kell tanulnunk kapcsolódási pontokat létrehozni, amelyek által elérhetjük, hogy meghallgassanak minket, és meghallják azt, amit mondani szeretnénk nekik. Sok esetben úgy veszítjük el a fiatalokat, hogy még meg sem hallottak minket, szóba sem tudtunk igazán állni velük. Ezért fontos ez a kapcsolódás. És ezt nem könnyű létrehozni, fáradságot és energiát igényel.

Van egy szociológiai felosztása a különböző generációknak az 1946 előtt születettektől egészen napjainkig. Ezeket az ábécé utolsó betűi alapján nevezték el pl. X, Y, Z generációnak, a 2010 után születettek pedig már az alfa-generációhoz tartoznak, újrakezdve a felsorolást a görög ábécé első betűjével. Sok szempontból szükség volt erre a felosztásra, hogy azonosíthassák a különböző korosztályok anyagi és szellemi igényeit. A fiatalok bevonása szempontjából a gyülekezeti szolgálatra nézve hasznos, ha mi

is megismerjük ezeket a jellegzetességeket. A mai fiatalok zöme a z-generációhoz tartozik, ők már nem serdülők, hanem lassan felnőtt fiatalok, akikkel sok esetben már együtt szolgálunk a gyülekezetben. És már ezt a korosztályt is jellemzi az, hogy elválaszthatatlanok az okoseszközöktől. Számukra mindennapos a telefonhasználat, „digitális bennszülötteknek” is nevezik őket. Ez hatványozottan érvényes a még fiatalabb, alfa-generációra, a mai serdülőkre és gyermekekre, akik felé most kell, hogy szolgáljunk. Ők igen individualisták, aggódnak és már szinte elválaszthatatlanok a virtuális világtól. Hamarabb kerültek ki a világhálóra, mint ahogyan világra jöttek. Mi megtanultunk „úszni” ebben a világban, ők már „vízben” születtek. Egészen elképesztő statisztikák látnak napvilágot Európában arról, hogy milyen korán – már óvodáskorban – érintkeznek a mai gyermekek a digitális világgal. „Üveggenerációnak” is nevezik őket, mert szinte folyamatosan valamilyen képernyőt bámulnak. A mi generációnknak még a nyakba akasztott lakáskulcs volt az ismertetőjele, addig a mai generációnak ezt a képernyő jelenti. Ez azt is jelenti, hogy másképp szocializálódnak: miközben mi nyakba akasztott kulccsal játszottunk társainkkal a tömbházak között, a mai gyermekek bent ülnek a szobában valamilyen képernyő előtt. És ez igaz a tanulásra, bizonyos mértékben az iskolai tanulásra, sőt, a jövőbeni munkáját is nagy valószínűséggel valamilyen képernyő előtt fogja végezni. Ez azt jelenti, hogy sokkal nehezebb lekötöni ennek a generációnak a figyelmét, mint az előzőnek. Több erőfeszítést igényel a lelkipásztor, az ifjúsági tanító, a vasárnapi iskolai tanító részéről kapcsolódási pontokat teremteni velük, létrehozni egy olyan közös közeget, ahol érdemlegesen meghallják azt az üzenetet, amit át akarunk adni. Sőt, ez nagyobb anyagi áldozatot is igényel. Nem könnyű betörni nekünk, idősebbeknek ebbe a digitális világba, és nem könnyű kihozni őket a valóságra. A virtuális világ ingerei torzítják őket, és amikor mi egyszerű módon szólunk hozzájuk, nem érinti meg őket.

Látjuk Jézust a Galileai-tenger partján, amint halászhalkákhoz akar kapcsolódni, és azt mondja nekik, hogy kövessék őt. Mindazt, ami számukra addig az életet jelentette, ott kellett hagyni. Jézus olyan bölcsen kapcsolódik. Ha fiataljaink megtapasztalják Isten érintését az életükben, az tudja őket igazán megváltoztatni. (42:46) *(folytatjuk)*

Szabó László lp., főtítkárhelyettes

Kedves olvasók!

Kovács Zsolt testvérnél továbbra is rendelhetők Bibliák, keresztyén könyvek, nyomtatványok az alábbi elérhetőségeken: **Tel. 0721 585 609,**
e-mail: zsolti.kovacs@gmail.com

EMABISZ választókonferencia Tordán

2024. január 20-án került sor az Erdélyi Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség választó konferenciájának megszervezésére. Tordán gyűltünk össze, pontosan ott, ahol ezelőtt 5 évvel választottuk meg a most leköszönő vezetőséget. A testvérek nagy szeretettel fogadtak bennünket, kezdve a parkolásterelgetéstől, a finom ebéden át a zárszó pillanatáig, kicsitől nagyig, mind azon voltak, hogy a legjobb fogadtatásban legyen részünk. Nagyjából 100 résztvevő érkezett, amiből 40 ifjúsági vezető volt. Minden régió képviseltette magát. Rajna Ottó lelkipásztor testvér a következő igérszékkel köszöntötte az egybegyűlteket: „Jó az Úr azoknak, akik várják őt; a léleknek, a mely keresi őt. Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig. Jó a férfiúnak, ha igát visel ifjúságában.” (JSir 3:25-27). Együtt elméltünk, imádkoztunk ezeknek az ígéknek a fényében.

Énekléssel folytatódott az alkalom, és öröm volt látni azt az őszinte lelkesedést, amivel a tordai dicsőítő csapat vezette ezt. Látszott rajtuk, hogy átélik, átérzik az énekek üzenetét, és ismerik Azt, Akiről énekelnek. Ezek után beszámolt munkásságáról a régi vezető csapat, ami a következő személyekből állt: Szűcs Dávid (elnök), Kiss Máté (gazdasági titkár), Moroz Tamás (titkár), Budai Dániel és Kiss Evódia (elnökségi tagok). A beszámolókból kiérződött az, hogy nagyon dús, kihívásokkal, örömmel, teendővel teli 5 év volt ez a számukra, viszont mindannyian kihangsúlyozták, hogy mennyire hálások mindenért. Igazi barátokra, testvérekre és buzgó munkatársakra találtak egymásban. Nem volt könnyű vagy problémamentes ez az időszak, de az Úr mindig mindig úgy alakított, hogy az a javukra váljon és erőt, tá-

maszt, lelki vagy anyagi segítséget is a kellő időben küldött.

Bemutakoztak az új jelöltek is, mindenki mondott pár szót magáról és arról, hogy miért látja fontosnak a fiatalok közt végzett szolgálatot. Megtörtént a szavazás, meglett az eredmény, így hát az új vezetői csapat tagjai: Budai Dániel (elnök), Kiss Ábel (gazdasági titkár), Bogya Áron (titkár), Sági Márk és Sütő Johanna (elnökségi tagok). Az előző vezetőséghez hasonlóan ők is komoly, elkötelezett fiatalok, akiknek a szíve Jézusért és a misszióért ég. Dr. Steiner József, Rajna Ottó, Moroz Tamás és Szűcs Dávid testvérek imádkoztak értük, és kérték az Úr áldását ezutáni munkásságukra. Az új elnök, Budai Dániel igei üzenetében arról beszélt, hogy egy fiatalnak harcosnak kell lennie. Olyannak, aki azért harcol, mert erős az Úrban, mert Isten Igéje lakik benne, és mert legyőzte a gonoszt. Harcolnunk kell az egyéni, házasársi, baráti és testvéri kapcsolataink tisztaságáért. Nem képmutatóan, hanem őszintén. Nem az alkalmatlanságra nézve, hanem az alkalmassá tevő Istenre.

Dr. Steiner József testvér a tanítványnevelésről beszélt, és kihangsúlyozta annak a fontosságát, hogy legyen mentorunk, aki nyomon követi és elősegíti a lelki fejlődésünket, valamint azt, hogy ezt nekünk is tovább kell vinnünk más tanítványok életébe. De ki is a tanítvány? Aki szereti Jézust és bízik benne, aki gyümölcsöt terem, aki tanulmányozza és éli az ígét, aki szereti a hívő testvéreit. A Mk 3:14-15 szerint Jézus elsősorban azért választotta ki a tanítványait, hogy vele legyenek. Hogy megismerjék Őt igazán. Ennek a gyümölcse a gyógyulás, szabadítás és minden áldás, ami Isten országához tartozik. Mária és Márta példájából kiderült, hogy az összes többi jócselekedet mellett a Jézussal töltött idő a legfontosabb. Ilyenkor az ember feltöltődik, választ kap a kérdéseire, és igazi békességre lel. Csak akkor tudok bármit is adni, ha először én is kaptam. A tanítványnevelésben pont az a szép, hogy én csak eszköz vagyok, de az Úr használhat mások életében. Jézus a nagy missziós parancsában azt mondja, hogy ez az életstílusom kell legyen. Tegyek tanítványokká embereket. Az én poharamból csorduljon ki másokra is az áldás. Hallottuk azt is, hogy a Mesterről csak egyszer van feljegyezve a Bibliában, hogy ujjongott. Ez pedig akkor történt, mikor a tanítványai hazatérve, örömmel számoltak be neki munkásságuk gyümölcseiről. Arra voltunk bátorítva, hogy a gyülekezeteinkben teremtsünk oázisokat az ifjúságaink számára, és olyan fiatalokat képezzünk ki, akik majd további tanítványokkal tudnak foglalkozni, és vezetik majd őket bátran, előre a Krisztus útján. Ebben fog minket segíteni az új EMABISZ-vezetőség is, akikért nagyon hálásak vagyunk, és ezután is az Úr gazdag áldását kívánjuk minden munkájukra.

Máté Katalin, Kolozsvár

Interjú az EMABISZ leköszönő vezetőivel

Az alábbiakban interjút közlünk a leköszönő EMABISZ-vezetőség tagjaival, akik 2019-től az elmúlt hónapig végezték szolgálatukat az ifiszövetség élén. Kérdezt az ifirovat szerkesztő csapata.

Hogyan élted meg, amikor a vezetőségi csapat részévé lettél?

Dávid: Az elején nem tudtam teljesen felfogni, hogy mi történt. Nagyon hálás voltam Istennek, hogy méltónak talált a szolgálatra.

Tamás: Egyrészt hihetetlen volt számomra, másrészt nagy kiváltságnak tartottam. Voltak tervek, amiket Isten áthúzott, és voltak újak, amiket adott (pl.: meglátogatni az összes ifjúságot sajnos nem sikerült, de a zenei projekt által Isten sok áldásban részesített).

Evódia: Félelmekkel indultam neki, az előttünk levő csapatban kiváló vezetőket láttam, s úgy gondoltam, hozzájuk kell felnőni. Túlságosan úgy gondoltam, én kell majd ebben a feladatban helyt álljak, pedig Isten egy határozott bátorítással indított erre az útra: „nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged” (Róm 11:18b). De az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy amikor sikerült a félelmet legyőzni, izgatott voltam, új lehetőségeket és nagy potenciált láttam az EMABISZ szolgálati területein, úgy éreztem, rendelkezek olyasmivel, amivel én is hozzá tudok járulni ehhez a szolgálathoz.

Dániel: Számomra egy megtiszteltetés volt. Bennem volt a hála, hogy Isten ilyen feladatot bíz rám, és a fiatalok is megbíznak bennem. Örömmel vállaltam az erdélyi fiatalok felé végzett szolgálatot. Tele voltam ötletekkel, lelkesedtem a vezető csapatért, amely kialakult a szavazás után. Imádkoztam azért, hogy áldás legyen a szolgálatunkon, legyen áldás a fiatalságon.

Máté: Mielőtt EMABISZ-vezető lettem, úgy tekintettem az ifiszövetség vezetőire, mint akik elől járnak a hívő élet minden terén. Hatalmas felelősségnek láttam ezt, és azt, hogy ez a felelősség akkor rám is hárult. Megtiszteltetésnek tartottam, és igei bátorítást is kaptam: Lk 1:74-75.

Volt-e olyan esemény, amelyen (vagy előtte, utána) keresztül különös módon megtapasztaltad Isten hatalmát, kegyelmét és jóságát? Ha igen, mesélnél erről?

Dávid: Minden hargitai tábor alkalmával megtapasztaltam, ahogy túlszordul Isten áldása. Isten kegyelmes volt hozzánk a koronavírus ideje alatt, amikor ajándékként megkaptuk a zenei projekt látását, ami később a dicsőítő énekekben és a koncertekben teljesedett ki.

Tamás: A két EMABISZ koncert. Órákat lehetne mesélni arról, hogy Isten hogyan gondoskodott rólunk! Áldá-

sokban részesített, velünk volt! Egy ilyen áldás, ami nagyon meghatározó volt számomra, a 2023-as pénteki koncert közben történt. A „Nem miénk” c. éneket énekelve Isten azt a kegyelmet adta, hogy újból megláthattam azt, hogy Ő a végtelenül hatalmas Isten, és mégis tördök velem, porszem emberrel! Különös volt ezzel a felismeréssel énekelni, hogy „törj le minden bálványt, ó adj újra áldást...! Nem miénk... Csak Tied, Jézus, a dicsőség!”

Evódia: Legkülönösebben a zenei projekt részletei jutnak eszembe talán azért is, mert itt szembesültem legintenzívebben az Istenre utaltságunkkal. Meglepett, hogy milyen sok emberhez eljutottak az énekeink. Idővel rájöttem, hogy az emberek Isten jóságát keresve jutnak hozzájuk, ez mély felismerés volt, nem engedett akárhogy szolgálni.

Dániel: Újdonság volt a mi mandátumunk alatt a Túratábor. Nekünk is újdonság volt, hiszen nem szerveztünk korábban még tábor fiatal felnőtteknek, ráadásul mindezt a gyergyói havasokban tettük. Amikor kiderült, hogy a szárazság miatt gondok vannak a vízellátással, akkor imádkozni kezdtünk, hogy adjon az Úr látást és bölcsességet, hogy meg kell-e szervezzük ilyen körülmények között a táborozást. Végül úgy döntöttünk, hogy nekivágunk, és igyekszünk mindent megtenni azért, hogy a táborozás vállalható legyen. Isten különösen meghallgatott, semmi gondunk nem volt a vízellátással, és igazán mély, lelki élményekkel ajándékozott meg az Úr azon a héten.

Máté: Az egyik legemlékezetesebb élményem az, amikor az egyik évben meghirdettünk támogatást azoknak, akik testvérükkel együtt táboroznak a Hargitán. Ezt bejelentettük tavasszal, de még nem volt meg az anyagi fedezet erre, és azt sem tudtuk, hogy hány testvér fog jelentkezni. A tábor előtt néhány héttel egy vállalkozó adományt küldött az EMABISZ-nak: 5700 lejt. Amikor a tábori hét után a pénzügyeket összegeztem, megdöbbenve álltam a tény előtt, hogy pont 57 testvért támogattunk (fejenként 100 lejjel). Csodálatos isteni gondviselés volt!

Mi okozta a legnagyobb nehézséget számodra az elmúlt években mint EMABISZ vezető?

Dávid: Mivel megnőtt az események száma, amit a fiataloknak szerveztünk, ezért egyre több időt kellett erre a szolgálatra szánjak. Előfordult, hogy a szabadnapokat a táborokra használtam fel. Hálás vagyok, hogy a családom is támogatott ebben a szolgálatban.

Tamás: Saját gyarlóságaim, saját bukásaim, bűneim!

Dániel: Kihívás volt a prioritás listán az EMABISZ-t a megfelelő helyen tartani. Az elején könnyű volt, mivel ez volt szinte a fő elsőbbséggel bíró szolgálati terület, de később, mikor férj, lelkipásztor lettem, akkor természetes módon ez hátrébb szorult, és több erőfeszítés volt megtalálni az egyensúlyt.

Dr. Steiner József igét hirdet

Miben fejlődöttél, úgy egyénileg, mint csapattagként, amit befolyásolt az, hogy vezetőségi tag voltál?

Tamás: Emberekkel való kapcsolattartás, szélesebb perspektíva! Már nemcsak egyénileg, nemcsak egy ifjúságban kellett gondolkodni, hanem sok fiatal nevében és javára kellett döntéseket hozni.

Evódia: Úgy gondolom, a teherbíró képességem nagyon sokat nőtt ez idő alatt. Emellett a fiúk teológiai és lelki tudása sokat segített a növekedésben, különleges lelki élmény volt velük egy csapatban dolgozni.

Máté: Úgy vélem, fejlődtem abban, hogy tanuljak a többiektől, akikkel bár közös a célom, de más a gondolkodásmódjuk, mint az enyém. Sokszor kellett perspektívát váltanom. Sokszor kellett hagynom meggyőzni magam. Néhányszor nekem kellett világosan érvelnem és alátámasztanom a véleményemet. Tanultam azt is, hogy Krisztus ügye nem egyéni küldetés, hanem mindig közös fáradozás, így nem számíthatok nagy eredményre magamban, de még ötműtől sem, hanem akit csak tudunk, be kell vonnunk az előrehaladás érdekében.

Melyik volt a legemlékezetesebb (akár pozitív vagy negatív) esemény az elmúlt időszakban? Mesélnél róla, hogyan élted meg?

Dávid: Hálás vagyok, hogy Isten megóvott bennünket botrányoktól vagy egyéb negatív eseményektől. Mindig láttuk, hogyan vezet és vigyáz ránk. Az egyik legemlékezetesebb élmény számomra az első koncert volt. Sosem fogom elfelejteni azt az érzést, amikor a koncert végén a vezető társaimmal együtt dicsőíthettük Istent, és hálát adhattunk neki, hogy kirendelte a lelki áldásokat és az anyagi forrást is. Egyszerre nevtünk és sírtunk.

Evódia: Az első táborozás szervezése a Hargitán 2019-ben óriási élmény marad. A fiatalok nagyon lelkesek voltak, mi a kezdeti buzgóságunkban tele voltunk ötletekkel, lendülettel, nagyon vitt ez előre minket. Aztán később ez átalakult mély hitté – az események, tervezések mozgatórugója ez volt, azt gondolom. Sokszor kiléptünk a vízre hittel, pedig nem sok mindent láttunk, ami bízni tudtunk, vártuk, hogy Isten hogyan tart meg minket.

Csodálatos megtapasztalás az is, amikor a Hargita tábori hetekre percek, órák alatt teltek be a helyek. Ugyanígy a decemberi koncertjeinkre is emlékezetes marad az óriási érdeklődés.

Dániel: Több olyan élmény van, amit itt megemlíthetnék. Újra a túratáborokat említeném, mert annyira jó volt megtapasztalni, amikor egy szükséget betölt Isten. Mind a két tábor alatt tapasztaltuk azt, hogy erre a hétre mekkora szükség van. Felnőtt fiatalok is kell táborozzának együtt, és szükségük van tanításra, Isten ígéjének mélyebb megismerésére. Mindezek mellett jó élmények voltak a túrák, játékok, beszélgetések, tábortüzek.

Mi a létfontosságú egy lelki vezető jellemében?

Dávid: Legyen tanítható, és figyeljen mind az Isten vezetésére, mind a fiatalok szükségleteire.

Tamás: Legyen az ige embere!

Evódia: A kiegyensúlyozottság.

Dániel: Egy vezető a hit embere kell legyen.

Máté: Isten szeretetteljes tisztelete és a bűn gyűlölete.

Mit üzenél a következő vezető generációnak? Milyen tanácsokkal látnád el őket?

Dávid: A legfontosabb, hogy mindenért adják Istennek a dicsőséget (SDG). Amikor kudarcot élnek át, mindig Istenhez forduljanak legelőször. Minden helyzetben álljanak ki egymás mellett, és törekedjenek az egységre. A fiatalok szentsége, nevelése és ne kényelme, szórakoztatása legyen a fő céljuk.

Tamás: Gyönyörködjenek Jézus Krisztus áldozatában! Mindenáron ragaszkodjanak hozzá, és arra törekedjenek, hogy Jézus személye, munkája és áldozata legyen hirdelve! Ne akarjanak ennél „nagyobb”, „érdekesebb” témákat keresni, mert nincs. Ne „menők”, hanem krisztusiak akarjanak lenni! Ha időközben ismertekké válnak, akkor ne felejtsek: „sem aki plántál nem valami, sem aki öntöz, hanem a növekedést adó Isten!” (1Kor 3:7)

Evódia: Legyenek jó példák a magánéletükben, olvasanak sok keresztény irodalmat, s szeressék a fiatalokat, erre van a legnagyobb szükségük!

Dániel: Egy vezető nem feltétlenül akkor tesz a legtöbbet, amikor szervez, hanem akkor, amikor a fiatalok között megéli a hitét és önmagát adja. Amikor megismerik és felismerik benne Isten ajándékait, akkor lesznek társai is a szervezésben, a szolgálatban. A tiszteletet nem kivívni kell, hanem kiérdemelni. A vezetés a szolgálatról szól, és nem pozícióról.

Máté: Ne feledjék, hogy száz év múlva valószínűleg senki nem fog emlékezni a nevükre, de az örökség, amit hátrahagynak, hatással lesz másokra. Használják bátran azokat az ajándékokat, amiket az Úrtól kaptak (amit szeretnek csinálni, amivel építik a közösséget). Adják a tőlük telhető legjobbat az Úrnak! Ami pedig a legfontosabb: ne feledjék, hogy a Krisztussal ápoltság személyes kapcsolat fontosabb a neki végzett szolgálatnál!

Túrmezei Erzsébet: Napi-parancsok

*Napi-parancsod minden reggel várom,
s minden reggel elhangzik mind a három:
„Jöjjetek!” „Maradjatok!” „MENJETEK!”
Hangodra boldogan figyelhetek.
„Jöjjetek hozzám!” Indulhatok újra.
Szíved, kincsházad kitárt kapuja
minden nap vár, be sem zárhatja semmi.
Indulhatok áldást és erőt venni,
minden nap új erőt és új kegyelmet.
közelebb hozzád! Mind mélyebbre benned!
S a másik parancs? „Maradjatok bennem!”
Boldogság annak is eleget tennem:
beléd rejtőzni, megmaradni nálad,
érezni, hogy Lelked lelkembe árad,
hogy már nem én, Te vagy a szóban, tetteben,
titokzatosan veled eggyé lettem:
Te én bennem és én Krisztusom, benned!
Csodálni, áldani örök kegyelmed!
De a harmadik parancs: „Menjetelek!”
Hiszen ha veled eggyé lehetek,
indulni kell, menni, minden nap újra,
mint követed, szereteted tanúja!
Indulni kell, ahová küldesz engem,
a Te száddá, a Te kezéddé lennem!
Amerre seb sajog és ínség éget,
vinni szereteted és békességed!
Annyi a békétlen és beteg!
„Jöjjetek!” „Maradjatok!” „Menjetelek!”
Három napi-parancsod hallhatom
minden új reggel, minden új napon.
Segítsd, Vezérem, gyenge katonádat,
teljesíteni mindig mind a hármat! KÖVESS ENGEM!*

■ 2023. november 26-án kísértük utolsó földi útjára † **Király Péter** testvért, akit 85 éves korában hívott haza az Úr. Testvérünk 1938. március 4-én született, és már 19 évesen átadta életét az Úrnak, és bemerítkezett Szalárdon, Dani Lajos lp. által. 1963-ban házasságot kötött Rácz Irénkével, és a biharpüspöki gyülekezet tagja lett. 11 év házasság után özvegyen maradt két gyermekkel. Később összeházasodott Kovács Erzsébettel, akivel 48 évet éltek boldog házasságban, istenfélelemben nevelve négy gyermeküket. Kitartással végezte a lelki munkát, nagyon szerette a gyülekezetet és Megváltóját, évtizedeken át hirdette az igét, gyülekezeti előjáróként szolgált, verseket írt. Imádságát meghallgatta az Úr, és négy hét szenvedés után hazahívta a béke és a szeretet honába. Temetésén Papp Dezső lp. a Jel 14:13 alapján hirdette az igét: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg!” Kovács Antal lp. román nyelven hirdette az igét, arra bátorítva a jelenlevőket, hogy „sírjanak a sírókkal.” (Róm 12:15,16) A sírkertben Kiss Zoltán lp. az Ézs 25:8 alapján vigasztalta a gyászolókat, és beszélt arról, aki „eltörli a halált örökre...” A feltámadás és a viszontlátás reményében őrizzük áldott emlékét szívünkben. (A gyászoló család)

■ 2023. szeptember 7-én került sor † **Kasza Árpád** testvérünk temetésére Nagybányán. 1946. november 1-én született, harmadik gyermekként a Szilágy megyei Hadadon. Szülei, Kasza Mihály és Végh Eszter szeretetben nevelték mind a négy gyermeküket, köztük Árpádot is. Szülőfaluja meghatározó volt számára, és egész életében jó szívvel gondolt vissza az ott töltött gyermekéveire, rokonaira, barátaira. 1965-ben tett válást hitéről újszövetségi bemerítés által az újbárosi baptista imaházban. Deák Géza lelkipásztor merítette alá. Aktív tagja lett a Nagybányai Baptista Gyülekezetnek egészen addig, amíg utolsó éveire a szalárdi Filadelfia Idősek Otthonába költözött. Hitben és az Úrban megnyugodva hagyta itt e földi életet 2023. szeptember 4-én. Gyászolja szűkebb és tágabb családja, a nagybányai gyülekezet testvérisége, szomszédai, barátai és ismerősei. Emléke legyen áldott! (János Csaba lp.)

■ Ez új év január harmadikán temettük Zilahon † **Gál Béla** testvért 61 éves korában. 1962 május 15-én született Szilágyerkeden szüleinek 9. gyermekéként. Nehéz gyermekkor után fiatalon fogadta el az Úr Jézust személyes Megváltójának. 1981 novemberében keresztkelődött meg Szilágypercseben

Kulcsár Sándor lelkipásztor testvér által. 1985-ben kötött házasságot Nagy Piroskával, akivel házasságban élt 39 éven át. Isten kegyelméből kitartottak egymás mellett jóban és rossz-

ban egyaránt. 2002-ben csatlakozott a Zilahi Magyar Baptista Gyülekezethez. Hűséges tagjaként jó kapcsolatokat ápolt, és örömmel segédkezett a gyergyói tábor karbantartásában, valamint a táborozások lebonyolításában is. Egészségi állapota egyre romlott, főleg életének utolsó évében. Az Úr 2023. december 31-én hívta magához. Temetése 2024. január 3-án volt Zilahon, amikor Budai Lajos lelkipásztor testvér és a helyi gyülekezet lelkipásztorai, valamint ének- és fúvós kara szolgált. Az Úr vigasztalja meg a gyászolókat! (Vass Gergely lp.)

■ † **Biró (született Kuruc) Ilonát**, akinek Isten 68 kegyeli évet adott ezen a világon, 2023. november 10-én hívta haza az Ő országába, ahova nagyon vágyott. Testvérnőnk 1954. december 4-én született, majd 1974. július 20-án házasságot kötött Biró Árpáddal. Isten három gyermekkel ajándékozta meg

őket. A kétezres évek elején Isten szeretete megérintette, és elfogadta az Úr Jézust személyes Megváltójának. Ezt a döntését 2003. június 15-én megpecsételte a bemerítkezés által is. Sok próba és kísértés között is végig hűséges maradt Megváltójához. Az utóbbi években nagyon megromlott az egészségi állapota, de ezek ellenére kitartott Megváltójába vetett hitében. Temetésére 2023. november 12-én került sor Sepsibükszádon, ahol a kápolnában Dézsi István helyi lelkipásztor szolgált a Lk 16:19-31 igék alapján vigasztaló üzenettel. A temető kertben Borzási Gyula nyugalmazott lelkipásztor szolgált Brassóból, a Jn 11: 25-26 igék alapján hirdetve a feltámadás üzenetét. A viszontlátás reményében búcsúzzunk. Isten vigasztalja a gyászoló családot! (Dézsi István lp.)

■ † **Id. Sajtos Sándor** testvérnek, akit 2024. január 8-án temettük Szilágypercseben, 69 évet adott ajándékba mennyei Atyánk. Hűséges és szorgalmas életet élt asztalosként és bútorgyárosként több imaházban és templomban vállalt felújítási munkákat, padokat, székeket készített. Végig aktívan tevékenykedett, amíg csak egy súlyos betegség meg

nem állította a mindennapok szolgálatában. Bár a család és a gyülekezet buzgón imádkozott gyógyulásáért, Isten másképp látta jónak meghallgatni az imákat, és testvérünket magához szólította. A temetésén Borzási Pál lelkipásztor (Zsolt 90), Nagy Bálint református lelkész (Jer 45:2-4) és Bucur Samuel szilágysomlyói román baptista lelkipásztor (Jel 4:1) hirdette Isten vigasztaló igéjét. A temető kertben ismét Borzási Pál szólt a feltámadás örömhírét az 1Jn 3:2-3 alapján. Imával szolgált Pafkó Tamás lelkipásztor (Debrecen Trinity Gyülekezet), Bálint Pál nyugalmazott lelkipásztor és Szabó Szilárd lelkipásztor (Szatmárnémeti). A gyászoló családra Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk! (Borzási Pál)

Szívesen írj!

Február az olvasás hónapja – így emlékszem vissza iskoláskorom eme téli hónapjára. Írók-költők jártak keresztül-kasul az országot könyvbemutatókat és felolvasásokat tartva. Nemcsak a nagyvárosokban folyt a kultúra illetén promoválása, Szentjánoson is működött télen olvasókör. Mindehhez persze könyvek is kellettek, és az a rendszer meg bőkezűen támogatta az írott szó nyomtatását.

Itt Amerikában, ebben az óriási országban, az evangéliumi keresztyének sok tízmillió táborának köszönhetően szinte hetente jelenik meg új könyv. Az olvasók pedig el is várják, hogy kedvenc szerzőjük minél sűrűbben, majd-hogynem évente lepje meg őket valami újdonsággal. Így aztán az a feltűnő, ha az író egy darabig hallgat. „Vajon mi történt vele?” – spekulál az olvasó, vagy „Milyen nagy mű lesz az, amin ilyen sokáig dolgozik?”.

„A könyv, amit szívesen megírnék” címmel szólított meg nyolc szerzőt a múlt év végén a Christianity Today magazin. A válaszadók élénken sorolták a legkülönbözőbb témákat, amiket elméjükben forgatnak, bemutatva az elképzelt mű szerkezetét és hasznát. Viszont többen is oda kanyarodtak, hogy nem tudnak a jelenlegi munkájukból kettő-öt évet kiszakítani, könyvírásra áldozni. Volt olyan, aki az életkora miatt mentegőzött (az újságíró-fejedelem: Marvin Olasky), 73 éves, meg hogy a kiszemelt kérdéskör: „Tényleg kompjúterek szimulálta világban élünk?”, már több szakismeretet igényelne.

Az egészségi állapotra, mint akadályra egy könyvterv végigviteléhez ketten is hivatkoztak: Philip Yancey és Joni Eareckson Tada. Mindkettőjük jól ismert a magyar olvasók körében, életük is nyitott könyv, Yancey betegsége már körülbelül tavalay nyár óta köztudott. A Covid idején fejezte be élete fő művét. És egy évvel azután, hogy az „Ahová a fény vetült” megjelent, orvosai Parkinson-kórral diagnosztizálták. Az írásért azért még nem adta fel. Megörökíti „az egészség-nélküliség” (ahogy ő nevezi) stációit. Ez a kór „egyirányú állapotromlás”, vallotta, és „amint az idegek elhalnak, te egyre csak rosszabbul leszel”. Akkor pedig „hogyan fogom a belső életemet koherensen bemutatni?” – kérdezni, nyitva hagyva a választ.

A Szeretet szerkesztőségébe hajdanán néhai Veress Ernő szövetségi elnök gyakran benézett, kérdezett a munkánk felől, említést téve az övéről is – különösen, ha hosszabb ideig volt távol. Egy magyarországi útján szerzett élményt és annak tanulságát ilyképpen összegezte: nekünk már, ebben az életkorban (mondotta egy ottani barátja) nem az a kérdés, hogy „Milyen könyvet olvasol?”, hanem az, hogy „Milyen könyvet írsz?”.

Február, amikor a „fényes ünnepek” már rég elmúltak, de a tavaszi „szántás-vetés” még várat magára, valóban alkalmas idő olvasásra. Földi találkozásaink egyik legszebbike író és olvasó egymásra találása. Diákkoromból tűnik elő néha az meghökkentő állítás, amely szerint eljön az idő, amikor az írás nem csupán a „kiváltságosaké” lesz. Az internet korszakában látni véljük ennek jeleit. Minden kegyelem, ez is, ha szívesen írhatunk – valameddig, talán mindvégig. (Sz. L.)

Parkinson-kór: az ajándék, amit nem kértem

„Ne vess el engem időskoromban sem, / mikor elfogy az erőm, ne hagyj el engem!” (Zsolt 71:9)

Fogyatékkal élő személy csendes könyörgése is ez, olyan csoporté, amelybe mostmár én is tartozom. Jobban kell figyelnem a testemre és a hangulatomra, különösen amikor alkalmazkodom a gyógyszerekhez, és megtanulok együtt élni fizikai korlátaimmal. Mégsem akarok megszállottan foglalkozni mindezzel, vagy hagyni, hogy ez a betegség határozzon meg.

Pályafutásom során interjúkat készíthettem amerikai elnökökkel, profi sportolókkal, Indiában járva írtam leprás betegekről, Kínában hitük miatt bebörtönzött lelkipásztorokról. És másokról is, akik a Parkinson-kórnál sokkal nagyobb fogyatékkal küszködtek.

Akik fájdalmakat, kudarcot hordoznak általában jobban kezelik életkörülményeiket, mint azok, akik sikerrel és örömmel élnek. Egy neves kollegám, a Washington Post valamikori rovatvezetője és a Fehér Ház beszédírója évekig együtt élt Parkinson-kórral. Karrierje csúcsán a befolyását a legsebezhetőbbek gondozására használta, és az AIDS elleni küzdelem élén állt. Amikor fizikailag ő került mélypontra, nem panaszkodott, hanem arra összpontosított, hogy hálás legyen a teljes életéért.

Ez az én imám is. Egy göröngyös gyermekkor után csodálatos életem lett, több örömmel és beteljesüléssel, mint amit valaha is álmodtam vagy megérdemeltem. Feleségem (52 év óta együtt) személyes kihívásnak tekinti egészségemet és jólétemet. Jövőm ugyan tele van kérdéssel, de bízom egy jó és szerető Istenben. Sokat írtam a szenvedésről, és oda jutottam, hogy ezeket a gyakorlatban is alkalmazzam. Szeretnék hűséges sáfára lenni életem eme fejezetének.

(Philip Yancey, részlet 2023. február 20-i „Parkinson's – The Gift I Didn't Want” c. cikkéből)

PÉLDA-KÉPEK (I.)

A vitaszóp

Korábban még nem láttam ilyen eszközt. Amikor egy zacskóban megkaptam, fogalmam sem volt róla, mi az. Olyan, mint egy fából készült bűvárszemüveg, amelynek lehajtható nyele van, s a két lencse között egy vékony lécecske nyúlik előre mintegy 30 cm hosszán. A különös eszközhöz kartonlapok is tartoznak, összesen 17 darab. Eredetileg biztosan több volt. A megfakult kartonlapok mindenikén egy-egy kép van – kétszer egymás mellett ugyanaz a kép –, jelenetek az Úr Jézus életéből születésétől dicsőséges feltámadásáig. Hátlapjukon felirat jelzi, hogy a philadelphiai Griffith and Griffith kiadása. Ha a kartonlapokat megfelelő távolságra toljuk el a lencsétől a vékony lécen, a két azonos kép egyé válik, és csodálatos, háromdimenziós jelenet tárul a szemünk elé. „Ez egy vitaszóp!” – mondta érdeklődésemre az egyik régiségkereskedő.

Hogy az-e, nem tudom. De azt tudom, hogy ez a tárgy nem engem illet, hanem az egész magyar baptista közösséget, hiszen missziótörténetünk része – emlékeztetés az elődeink áldozat- és szolgálatkészségére; példája annak az ötletességnek, melyre alkalomadtán az evangélium hirdetéséhez szükség van. Az 1900-as évek legelején Ketesdi János, mint abban az időben megannyian, a távoli Amerika földjén keresett boldogulást magának és itthon maradt családjának. Csakhogy mennyei kincse, bűnbocsánatra és örök életre is talált Jézus hűséges bizonyoságtévői által, és a bemeztést is vállalva egészen más emberként készült haza Udvarhely vármegyei szőlőfalujába, Székelyszenterzsébetre. Fájt a szíve, amikor arra gondolt, milyen sok székely ember nem ismeri még az Úr Jézus Krisztust, mint személyes Megváltóját! Családtagjai, rokonai, szomszédai, jó barátai... Csakhogy ő olyan személy, aki nem tudja jól kifejezni magát, akinek nehéz a beszéd. Hogyan lenne képes az emberek érdeklődését felkelteni?

Amikor rábukkant erre a különös szerkezetre, tudta, hogy ez lesz a megoldás. Egy vagyont fizetett érte. Nem is dicsérték meg, amikor bevallotta otthon! Hát ezért gürcölt, kínlódott, utazott annyit?! Ám hamar híre ment a faluban, mit hozott Amerikából Ketesdi János. Jöttek az emberek kíváncsian, akarták látni a képeket. És amíg nézték és csodálkoztak, Ketesdi János halk szóval, de megragadó bizonyossággal beszélt nekik az Úr Jézus szeretetéről, hatalmáról. Nemsokára meg is alakult a baptista gyülekezet Székelyszenterzsébeten. Jöttek aztán bibliaárusok, más lelkimunkások, és tovább építették a gyarapodó közösséget.

Ketesdi János 3D-s képnéző eszköze

A mai ember számára primitív faeszköz, régi furcsaság... De mikor belenézek, és arra gondolok, hogy ezen a lencséken keresztül sok-sok székely nem csak a kartonlapok képeit látta, hanem hit által elláthatott a mennyországig, sokadjára is bepárasodik a szemem. Ketesdi János megtalálta a módját, miként keltse fel az érdeklődést az evangélium iránt, és hogy hogyan legyen eszköz az Úr kezében gyengeségei ellenére. Szép példa. Bárcsak tudnánk ösztönzést nyerni belőle! Kérjük az Urat, mutassa meg nekünk is azokat az eszközöket, amelyeken keresztül kapcsolatokat létesíthetünk, és elmondhatjuk a mai embereknek az evangélium örömműzenetét!

Kiss Lehel

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási Pál **Főszerkesztő:** Kiss Lehel

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.
Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázás: Papp Margitka, 0735 500 919
A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Inkpress Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605